

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὡ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὅ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου κι' ἐνάτη,
ἐδῶ πέρα Βουλὴ καὶ ραχάτι.

Χίλια τρακόσα καὶ δεκαῆξι,
ἀκόμη πόσον αἶμα θὰ τρέξει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος

Α'.

Φ. — Κατακαῦμένη Περικλῆ, τί βλέπεις στὸν ὀρίζοντα;
Π. — Βλέπω θηρία, Φασουλῆ, κοντά μας τριγυρίζοντα.
Φ. — Σὰν τί θηρία δηλαδή;
Π. — Θηρία σαρκοβόρα,
ποὺ διεσπάρησαν παντοῦ τῆς οἰκουμένης τώρα.
Ἐοὐ τί βλέπεις, Φασουλῆ;
Φ. — Παντοῦ συνεννοήσεις,
ἀλλ' ὅμως καὶ προέλασιν κυττῶ κατὰ τῆς Νύσσης
Αὐστριακῶν δυνάμεων, Αὐστριακῆς καζάκας,
καὶ γίνονται πολεμικοὺς καὶ πρῶτος Πατατράκας.

Κανεὶς δὲν ξέρει τί' ἔμπορεῖ καὶ μιὰ στιγμή νὰ βγάλῃ,
βλέπω παρατρεχάματα
καὶ χίλια τόσα πράγματα,
καὶ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων σὲ κίνησι μεγάλη.

Ἄλλ' ὅμως νὰ μὴ δειλιῶς παντάπασιν, δειλέ μου,
βλέπε μὲ μάτι φλογερό,
θέλουν κι' ἐμᾶς μὲς στὸ χορὸ
νὰ βλέπουν τοῦ πολέμου.

Πάλι πολεμάρχος εἶμαι,
καὶ διασταυροῦνται φῆμαι,
καὶ διασταυροῦνται θρύλοι
καὶ πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι.

Δὲν πῶς γίνονται πιέσεις,
Περικλέτο ποταπέ,
παροτρύνσεις, προτροπαί,
μὲ μυρίας ὑποσχέσεις.

Ἄλλοι λένε μυστικὰ
πῶς ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
κάτι καταδρομικὰ
θὰ μᾶς ἔλθουν ἐδῶ πέρα.

Σὲ καμπόσα καφενεῖα
λένε πάλι, μπουνταλά,
πῶς ὑπόσχεται πολλὰ
καὶ σ' ἐμᾶς ἡ Γερμανία.

Ἄλλοι γυρεύουν κι' ἀπὸ μᾶς δρᾶσιν πολεμικὴν
κι' ὄχι παθητικὴν,
κι' ἄλλοι ζητοῦν οὐδέτεροι νὰ στέκωμε σὰν τώρα
μέσα σ' αὐτὴ τὴν μπόρα.

Καὶ Γερμανοὶ μᾶς θέλουν καὶ Ρῶσσοι κι' Ἀγγλογάλλοι,
καὶ διαφοροτρόπως ζητοῦνε συνδρομὴ,
καὶ γίνετ' ἐδῶ πέρα μιὰ ζύμωσις μεγάλη,
καὶ μόνο δὲν ζυμόνουν οἱ φουρνοὶ μᾶς ψωμί.

Ποῖος πίστευε καὶ τέτοια φουρτοῦνα νὰ μᾶς εὕρῃ
σὲ τόσας συμφορὰς;
δὲν δίνει τῶρ' ἄλεθροι
κανέναν ἀλευρᾶς.

Ψωμοῦ μεγάλη σπάνις,
καὶ τρέχει κόσμος πλάνης
στοῦ πλούτου τὴν πατρίδα.

Κι' ἀκούεις τὸν κοσμάκη
νὰ σκούζη γὰ ψωμάκι
μὲ μάτια σὰν γαρίδα.

Στὴν ζύμωσι τὴν τόση τὴν διπλωματικὴ
καὶ τὴν πολιτικὴ,
δὲν πιστεῖται ποτέ μου, βρὲ Περικλῆ κωθῶνι,
πῶς ἕνας κι' ἄλλος φούρνος ψωμί δὲν θὰ ζυμώνῃ.

Πλὴν ἡ πατρίς τοσοῦτων δαφνοστεφῶν ἀγώνων
γνώριζε, στοκοφίσι,
πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον
προώριται νὰ ζήσῃ.

Π.— Πές μου, βρὲ κοκκαλιάρη, ποῦ ξέρεις ἀπὸ γράμ-
τί διάβολο θὰ γίνῃ μὲ τοῦτα τὰ τρεχάματα; [ματα,
Τί λές; θὰ μπουμέ τάχα κι' ἐμεῖς μες' στὸ χορὸ;
'πές μου νὰ σὲ χαρῶ.

Φ.— Βλέπω τὸν Ἄρην' στὰς φυλάς τοῦ φρικιῶντος Αἵμου
μὲ βροντερὸ σπιροῦνι,
κι' οἱ φίλοι μας Ρωμοῦνοι
ὄλο συλλαλητήρια κάνουν περὶ πολέμου,
ἀν δὲ κι' αὐτοὶ τὸν σθέρκο τους ὑπὲρ πολέμων βγάζουν
κι' ὑπὲρ αὐτῶν κραυγάζουν,
ὅμως τὴν ἡσυχίαν των καθόλου δὲν χαλοῦν
καὶ μοναχὰ μὲ τῆς φωναῖς τοὺς ἄλλους πυρπολοῦν.

Π.— Κάνουνε πολὺ καλὰ,
ἔχουν γνῶσι καὶ μισαλὰ,
καὶ σ' αὐτὴν τὴν φασαρία
περιμένουν εὐκαιρία.

Φ.— Αὐτοὶ θέλουν ἐμεῖς πρῶτοι,
Περικλέτο πατριώτη,
τὸ σπαθὶ νὰ δράξωμε
κι' ἐμπρὸς μᾶς νὰ κράξωμε.

Τέτοια, Περικλῆ, θρυλοῦνται, κι' ἀπὸ τοῦτα πάρε κάδο,
κι' ἔλα' πές μου τί θὰ γίνῃ,
κι' ἂν θὰ μπουμέ στὸ καμίνι,
ἐπειδὴ κι' ἐγὼ τί τρέχει δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

Περὶ θρύλους μὴ τυρβάξης
κι' ἀταράχως νὰ διαβάξῃς
καὶ ν' ἀκοῦς τὰς διαδόσεις.

Μὰ κι' ἐγὼ δὲν θ' ἀποστάσω
διαρκῶς νὰ λέω πάσο
στοῦ Πασσάρωφ τὰς δηλώσεις.

Π.— Νὰ καζάκαις, νὰ καὶ κράνη,
ἢ φωτιά κοντά μας φθάνει
καὶ μᾶς τσουρουφλᾷ τὴ μούρη.

Πρόσκοποι ταχεῖς βαδίζουν
καὶ τῆς λύραις των κουρδίζουν
πολεμάρχοι τροβαδοῦροι.

Φ.— Πολλὰ σπουδαῖα λέγονται
καὶ τὰ Βαλκάνια φλέγονται,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνο τὸ Σινᾶ καπνίζει τῶρα, βλάκα,
καὶ καταστράπτει ψάλε,
καθὼς ὁπότεν ἔλαβε τῶν ἐντολῶν τὴν πλάκα
ὁ Μωϋσῆς ὁ πάλαι.

Σὲ χρόνους πλάσεως χρυσῆς
σταυρὸν χαράξας Μωϋσῆς
τὴν Ἐρυθρὰν διέταμε.

Τώρα κι' ἐμένα τὸν νοθρὸν
μέσα σὲ πόντον ἐρυθρὸν
κι' αἵματωμένον πέτα με.

Π.— Τί λές, μωρὲ παληάνθρωπε... δὲν σὲ καταλαβαίνω.
Φ.— Πάλι θαλάσσας ἐρυθράς, βρὲ Περικλῆ, διαβαίνω,
κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ μὲ τοὺς Ἀρκουδιάρηδες,
δὲν παύουν νὰ χορεύουνε,
κι' ὄλο νὰ μᾶς γυρεύουνε
καὶ τοῦτ' οἱ κασιδιάρηδες.

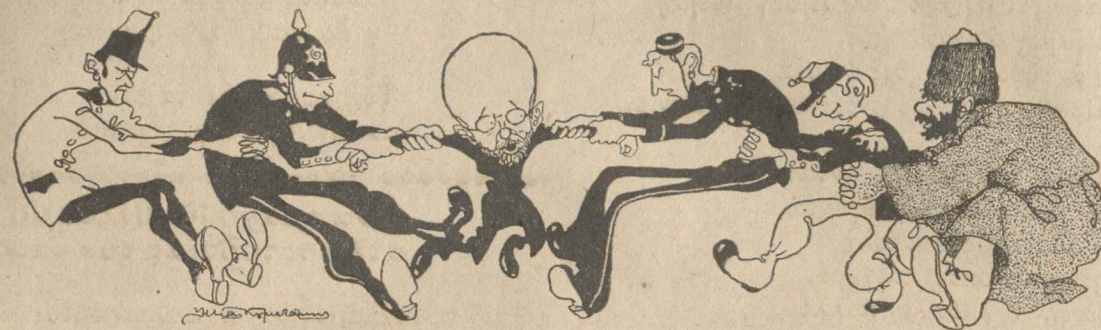
Ὅσο κι' ἂν σκούζουν μὲ μπουρὶ
μὰ τώρα πᾶνε κι' οἱ καιροί,
ποῦ σὲ ζητοῦντας δίνουμε.

Δὲν πέρνουν τὸν ἀέρα μας,
καὶ δεῖξε τους τὴν χέρα μας,
Λευτέρη παντοδύναμε.

Β.

Π.— Κι' ἐγὼ, βρὲ συμπολίτη,
μὲ τάρματα στὸ χέρι,
λέω' στὸν Κυβερνήτη:
τὸν νοῦ σου, κύρ Λευτέρη.

Τὸν νοῦ σου μες' στὴ ζάλη
μὴν πάθωμε δουλειά,
τὸν νοῦ σου μήπως ἄλλοι
μᾶς βάλουν τὰ γαλιὰ.

Ἄρουν ἄρουν τὸν τραβοῦνε πότε τοῦτοι, πότε ἐκεῖνοι,
πλὴν αὐτὸς τοὺς βεβαιώνει πῶς οὐδέτερος θὰ μείνῃ.

Τὸν νοῦ σου, κύρ Λευτέρη,
κι' ἢ θύλλα σιμόνει,
τὸν νοῦ σου, τιμονιέρη,
ἀπάνω' στὸ τιμόνι.

Καθένας κόβει ράβει,
μὰ σὺ' στὴν καταιγίδα
πρόσεχε τὸ καράδι
μὲ μάτια σὰν γαρίδα.

Πρόσεχε μὴ μᾶς φέρῃ
σὲ μπόρα δυνατὴ
καὶ σὲ φουρτούνας σάλο.

Κι' ὅσα σοῦ λέν, Λευτέρη,
βάξε τ' ἀπ' τὸν αὐτὶ
καὶ βγάξε τ' ἀπὸ τᾶλλο.

Ἐν ἐπιφυλακῇ,
βλέπε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ πάντα καιροσκοπεῖ
μὴν πᾶν χαμέν' οἱ κόποι.

Στὰ μάτια νὰ κυττᾷς
ὅλους τοὺς Πρεσβευτάς,
καὶ φώναζε μὲ τόνον
στοὺς μὲν καὶ δὲ πῶς μόνον
ἂν κουνηθοῦν οἱ Βούλγαροι, τότε θὰ κουνηθοῦμε,
τότε θ' ἀρματωθοῦμε.

Σ' ὅλους νὰ φέρνεσαι καλὰ μ' ἀγάπη καὶ φιλία,
κι' ἂν σοῦ προτείνουν δωρεὰς' στοὺς φίλους Ἀρκουδιάρη-
δὲς, ἐσὺ μὲ τρόπο σὰν ἔμπνῳς ν' ἀλλάξῃς ὁμιλία, [δες,
καὶ πές τους τώρα πῶς ψωμί δὲν βγάζουν οἱ φουρνιάρηδες.

Ψύχραιμος βλέπε τὸν χορὸ
τοῦ κόσμου τὸν φρικώδη,

λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ,
ποῦ ρέδομε' στὸ πόδι.

Κι' ἂν ὄντως ἐστεφάνωσε τὰ μέτωπά μας νίκη,
μὰ τὸ σπαθὶ δὲν βάλαμε γιὰ πάντα μες' στὴ θήκη,
κι' οὐδέτεροι χαζεύουμε τόσον καιρὸ, Λευτέρη,
μὲ τάρματα' στὸ χέρι.

Αἵματα στάζουνε νωπά,
τὸν νοῦ σου, κύρ Λευτέρη,
νὰ μὴ μᾶς παίξουν τὸν παπᾶ
ἡμέρα μεσημέρι.

Ἐχω τόσα νὰ σοῦ' πῶ
τραγουδάκια τοῦ καιροῦ
καὶ κουβένταις κουτουροῦ,
ἀλλὰ τώρα σιωπῶ.

Κι' ἂν μὲ χάλια περισσὰ
κάποιος γείτονας λυσσᾷ,
κι' ἂν' στ' αὐτὰ του δὲν καθίξῃ,
μὰ συχνὰ μᾶς ἐρεθίζει.

Ἄστον νὰ χαθῇ, Λευτέρη,
μὴ φροντίζῃς περὶ τούτου...
λαγὸς ἔτριβε τὴ φτέρη
γιὰ κακὸ τοῦ κεφαλίου του.

Τραγοῦδι' στὸν Κρητικὰ
μὲ νοστιμὰ καὶ γλύκα.

Φ.— Ἀδελφὰ κυττῶ τὴν τσέπη μου καὶ κάθε κουμπα-
[ρά μου,
κι' ἐξίσταμαι μὲ φονικά καὶ μὲ πολέμων οἰστρους,
κι' ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου
καὶ πᾶμε νὰ γλεντίσωμε' στοὺς ξένους τοὺς Μινιστροὺς.

Κι' ἄν πάθημα τῶν φίλων μας δεινὸν σὲ συγκινήσῃ,
 δαίξῃ μεγάλη φρονιμιά,
 κι' ἄν οἱ φουρνάρηδες ψωμιὰ
 δὲν βγάζουνε, Πρωθυπουργέ, φούρνος νὰ μὴν καπνίσῃ.

Πολλὰ σπουδαία λέγονται
 καὶ τὰ Βαλκάνια, φλέγονται.
 Σὲ Δύσι καὶ σ' Ἀνατολὴ
 χιόνια καὶ σκότῃ παγερά...
 γιὰ τὴν ἀχλάδα λὲν πολλοὶ
 πῶς ἔχει πίσω τὴν οὐρά.

Δὲν καὶ γράφουν πῶς οἱ Πρέσβεις στὸν Δευτέρῃ τρέχουν
 μὲ προτάσεις οἱ μαριόλοι. [όλοι
 Ἄπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν ἔχουν,
 στῇ Βουλῇ τὸν ἀπαντέχουν,
 πότε στὸ Σερασκεράτο,
 κι' ἄλλοτε στὸ Κονσολάτο.

Καὶ τοῦ πέφτουνε κοντά,
 καὶ τὸν πιάνουν ἀπ' τὸ χέρι,
 καὶ τοῦ κάνουν τὴν νταντὰ,
 καὶ τί λένε ποιὸς τὸ ξέρει.

Κάθε τόσο σύρε κι' ἔλα,
 ἔχουνε μαζί του τρέλλα,
 κι' ἔγινε γι' αὐτοὺς μαγνήτης
 ὁ δικός μας Κυβερνήτης.

Μὰ κι' ἀπὸ τὸ γεῦμ' ἀκόμα
 καὶ μὲ τὴν μπουκιὰ στὸ στόμα
 τὸν σηκώνουν ἄρον ἄρον οἱ Μινίστρ' οἱ Σατανάδες
 καὶ τοῦ κάνουν πατινάδες.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατί νὰ σ' ἀπαντήσω;
 δι' ἐμὲ ἀφοῦ δὲν ἦσο
 διατί;... καὶ τὰ λοιπὰ...
 πλὴν ἐκεῖνος σιωπᾷ.

Κι' ὁ Ρωμοῦνος Φιλιντῶρ
 λόγια φιλικὰ προφέρει,
 καὶ ζε τ' αἶμα καὶ ζε τ' ἄντ' ὅλοι
 ὅλοι λένε τοῦ Δευτέρῃ.

Ὅλ' ἡ πλάσις σιωπᾷ
 καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἡ χώρα...
 μεσονύκτιον κτυπᾷ,
 σκότους καὶ φασμάτων ὥρα.

Μόνος μὲς στὴν ὥρ' αὐτῇ
 ὁ Δευτέρῃς ἔξω βγαίνει,
 καὶ στὸν Ἀγγλον Πρεσβευτῇ
 τὰ μεσάνυχτα πηγαίνει.

Τέτοια λένε, τέτοια γράφουν πῶς συμβαίνουν ἐδῶ πέρα
 κι' ὅλοι κοπανοῦν ἀέρα,
 πλὴν ἐγὼ σὰν Ἀργὸς βλέπω καὶ τὰ κάτω καὶ τ' ἀπάνω,
 καὶ μὲ πολεμάρχου τόνο

τὸ σπαθὶ ξαναφουκτόνω
 κι' ἐν ἀναμονῇ τὸ πιάνω.

Τόπιασα καὶ δὲν τάφινω
 μὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνο.

Ἕνα τραγοῦδι θλιβερό στῆς σιτοδείας τὸν καιρό.

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περίλυπος ἐμβαίνω
 μὲ μάτια λιμασμένα, μὲ πρόσωπο χλωμό...
 κυττάζω κάθε φούρνο τῆς πόλεως, κλεισμένο
 κι' ἐμπρός σας τώρα ψάλλω τοῦ κόσμου τὸν λιμό.

Τί ξαφνικὸ καὶ τοῦτο στῆς συμφορᾶς τὸν χρόνο,
 ψωμάδων ἀπεργία καὶ κάζο δυνατό,
 καὶ σήμερ' ἀπὸ σὲς τὰ χέρια μου σταυρόνω,
 κι' ἕνα ψωμιοῦ κομμάτι γιὰ χάρι σὰς ζητῶ.

Χωρὶς σκοπὸ πλανῶμαι σὰν φθινοπώρου φύλλο,
 τὸν ἐπιούσιό μου ζητῶ μὲ πληρωμῇ,
 φούρναρης δὲν μ' ἀνοίγει, ψωμὰ δὲν ἔχω φίλο,
 μήπως μισὸ μοῦ δώσῃ μπαγιάτικο ψωμί.

Ψωμάδων ἀπεργία... σ' αὐτὰ τὰ δύο λόγια
 νέον ψωμάδων κέρδος κι' ἀκρίβεια κατοικεῖ,
 μᾶς ψάλλουν καὶ τὰ δύο κοιλίτσας μοιρολόγια
 καὶ παίζεῖ Καραϊσκο τῆς λόρδας μουσικῇ.

Ὅταν πλουσίους βλέπω κι' ἄλλους τρανοὺς ἐν τέλει,
 γι' αὐτοὺς δὲν δίνω δηῖρα καὶ κάλπικο λεφτό,
 ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ τοὺς ζηλεύω τὸ καρβέλι...
 ἄχ! καὶ νὰ σ' εἶχα πάντα, ψωμάκι λατρευτό.

Οἱ φούρνοι δὲν ζυμῶνουν καὶ τοῦδετέρου τόπου,
 ὁ κόσμος στὸ ποδάρι, τὸ σύμπαν πολεμεῖ,
 κι' ἄλλοι μόνον σ' ἐκείνους τοὺς τρισαθλίους, ὅπου
 θέλουν στὴν καθισιά τοὺς δλάνερο ψωμί.

Προχθὲς κάτι ψωμάδων παιδιὰ καλοθρεμμένα
 ἕνα καρβέλι πρώτης ἔτρωγαν μιὰ χαρά...
 μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κι' ἐμένα;
 δὲν δίνετε μιὰ φύχα, μ' ἀπὴντησαν σιληρά.

Τρεῖς εἴθε καὶ μακάρι στῆς γῆς τὸ περιόδι
 νὰ ὀρίσκατε νὰ τρώτε τὸ καθημερινό,
 καὶ σὲ λιμοὺς πολέμων εἴθε νὰ τῶχουν ὅλοι,
 κι' οὔτε κανεῖς νὰ κλίνη τοὺς χρόνους τοῦ πεινῶ.

Κι' ἐγὼ μὲ πόνον τὸν θορῶ τὸν ποιητὴ Συνοδινό.

Μοῦσα τὸν ψάλλῃ τὸν τρανὸ δακρύδρεκτῃ τὸν ψάλλει,
 ποῦ τόσα μᾶς κελάδῃς τραγοῦδια τορνευτά,
 οἱ πόθοι τὸν ἐθέρμαναν τοῦ Γένους οἱ μεγάλοι,
 μ' ὄνειρα μόνον ἔζησε καὶ πέθανε μ' αὐτά.
 Τώρα γυρᾷ ζωντανὰ σ' ἀθάνατό του μνήμα
 μὲ μιὰς ζωῆς, μὲ μιὰς φωτιᾶς ἀναγεννητῆρας ῥίμα.